

Sentimente necunoscute până atunci puseseră stăpânire pe Enid. Se repezeau înverșunate din cap până-n degetele de la picioare, ametind-o, zăpăcind-o. Apăruseră în ziua în care plecase bunicu'. Și păreau să nu vrea s-o lase în pace, nici chiar când a ieșit afară să vadă lucrurile care o făceau fericită: copacii, păsările, bețele și curcubeiele.

Și cum străbătea anevoie acel drum, cu pietrișul
scrâșnindu-i sub tălpi, sentimentele agitate din capul
pieptului o îndemneau să se gândească la toate
lucrurile speciale pe care le căra în ghiozdan. Erau
foarte grele, dar nu putea să le lase acasă pur și
simplu. Voia să le știe în siguranță, ca pe o comoară
ascunsă de pirăți, în caz că bunicu' le-ar fi vrut înapoi.
Și în timp ce mergea, ghiozdanul devenea tot mai greu,
iar picioruțele i se îndoiau din genunchi.

